

Yazar: Ramazan YILMAZ

Ayetleri, bilinçli ve yerli yerince kullanmak

Ayetleri bilinçli kullanmanın ilk basamağı kişinin, söyleyip yazdığı ayetleri her halükârda öncelikle kendi nefsinde yapması, daha sonra başkalarına anlatmasıdır. Risaleleri ve onların izlerini takip eden Tevhid erleri, Tevhidi esasları kendileri kabul edip yapmadan insanlara Tevhid dersi vermeye kalkışmamışlardır.

Günümüzde başkalarına Tevhid dersi veren bazı kişiler, söyledikleri Tevhidi esasların kendilerinden ne istediğini düşünmeden slogandan türeyen gitmeyen ifadelerle Tevhidi esaslarla ilgili ayetleri kullanmaktadırlar. Kur'an bunları böyle tarif etmektedir.

“Ve Kur'an'ın, insanlara okumanı emreden ayetleri; kalıcı olması için indirildiği indirildi. De ki: “Ona iman edin yahut iman etmeyin; bilesiz, daha önce kendilerine ilim verilenlere okunduğu zaman emreleri uzerine secdeye kapanırlar.” Ve derler ki: “Rabbimiz yâcedir, gerçekten Rabbimizin vaadi gerçekte oldu.” Ve ağlayarak emreleri uzerine kapanırlar ve onların derin saygısının artırır.” (Ysra, 106-109)

“Şöyle bunlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği nebilerden, Adem ve Nuh ile beraber (gemide) tapmışlarımız soyundan, İbrahim ve İsrail (Yakup) soyundan, hidayet verdiğimiz ve seçtiğimiz kimselerdendir. Onlara, Rahman'ın ayetleri okunduğu zaman ağlayarak secdeye kapanırlardı. Nihayet ardından onlardan sonra yerlerine gelenler, salata zayi ettiler, pehvetlerine tabi oldular; bu yüzden onlar, yakında azgınlıklarının karpıdığı alacaklardır. (Meryem, 58-59)

Bu buyruklar gereği ayetleri, bilinçli ve yerli yerince kullanma konusunda

Rab'lerine gerçekten iman edenler oldukları duyarlı ve hassas olmalıydılar. Yüce Allah (cc) bu konuda iman edenleri bir ayette, olur olmaz şekilde ayetleri kullanmalarını konusunda uyarmaktadır.

Vahyi esasları, hayatının merkezine almayanların, vahiyle insanlara öğüt vermesinin ne denli önemli olduğunu bildiren yüce Allah (cc), aksine hareketin Kendi yanında büyük bir gazap ve nefret olduğunu bildirmektedir.

“Ey iman edenler, niyetinizi yapmayacağınız şeyi söylemeyiniz; yapmayacağınız şeyi söylemek, elbette Allah katında büyük bir nefrettir!” (Saf, 2-3)

Başkalarına Tevhid dersleri verip yaptıkları hayatı, çevrelerinde cereyan eden olay ve olguları, Tevhidi ilkeler doğrultusunda değerlendirmeyenler, ancak kendilerini aldatıyorlar da farkında değildirler. Bu ayetlerle yapılan uyarının hemen akabindeki ayette Mü'minlerin kenetlemelerinden, Allah yolunda mücadele etmelerinden, savaşmalarından söz edilmektedir.

Oturdukları yerden gizlenmiş bir halde Kur'an'daki ayetlerin, nerede nasıl kullanıldığını bilmeden, karpı oldukları kılıplara adeta bir silah gibi kullananlar, elbette Saf suresi 2 ve 3. ayetlerin kapsamına girmektedirler.

Ayetler, -tıpkı rasuller gibi- bildirilen parçalar halinde olduğunda uygulanır

Ayetlerin tümü, belli parçaları içerisinde barındırmaktadır, bu parçalar halinde ayetler doğrudan olarak kullanılır. Örneğin had cezalarının uygulanması, suç hukuku ve benzeri konulardaki ayetler, ancak İslam Devleti'nin uygulayacağı hükümlerdir.

Parçaları halinde ayetleri başkalarına söyleyip onu bir tehdit aracı olarak kullanmak, kipiye Rab'ini içinde büyük bir sorumluluk yükler. İslam Devleti'nin, devlet olarak uygulayacağı hükümlerini içeren ayetleri alıp sokak serserileri edasıyla sağa sola tehditler atarak bir tavırla yazanlar,

gönlünde yeri, acıklı bir azabı tatmak üzere ancak cehennemdir.

“Bugün ayrılın ey gâhî! Ey âdemoğulları, size ahit vermedim mi peytana itaat etmeyin diye; boş pheziz o, sizin için apaçık bir dâmandır.” (Yasin, 59-60)

Ayetler, tıpkı ilâhî gibidirler

Ayetler, tıpkı ilâhî gibidir; ilâhî lar yanlı kullanıldığında insanlara nasıl ki bir fayda sağlıyor ve tam aksine daha kötü; fiziksel ve ruhsal hastalıklara neden oluyorsa, aynı şekilde ayetler de yanlı kullanıldığında insanı, Rabbinin kâfî sorumluluk altına sokmakta, onun için ve için girmesine neden olmaktadır.

Hangi niyetle olursa olsun, ayetlerin arka planı ve vermek istediği mesajı anlamadan herhangi bir konu ya da durum için kullanmak bilinçsiz ya da bilinçsiz; siz yüce Allahın yüce Allahın iftira atmaktır. Çünkü; yüce Allahın o ayet ya da ayetlerle öyle murat ettiğini iddia etmektir ki bu, boş bir sorumluluktur.

“Allah'a yalan uyduran kimseden daha zalim kimdir! Yâni onlar, Rabbinin arz edilirden, âhî derler ki: “Yâni bunlar, Rabbinin kâfî yalan söyleyen kimselerdir.” Yâni bilin ki Allahın laneti zalimlerin için; zinedir.” (Hud, 18)

Ayetlerin, asıl anlamlarından farklı olarak kullanılması ve peytana tabi olunmasına bir örnek, kâfîlerin yüce Allahın rahmet sahibi olupunu bildiren ayetleri yanlı kullanılmaktadır. Yüce Allah (cc), kullarına kâfî elbette rahmet sahibi ve onlara merhamet edicidir. O, hangi konu ve durumda kullarına merhamet edeceğini boş açık bir şekilde bildirmiptir.

Yüce Allahın rahmet sıfatını, O'nun bildirdiği amacın dışında hevalarına göre kullananlar, O'nun rahmetine değil gazabına uğrayacaklar, cennet için; fatına değil cehennem azabına gideceklerdir.

